

Klimahysterikernes kollektive form for idioti

Av Harald Pleym

www.hpleym.no

Sosialantropolog, professor og klimahysteriker Ole Bjørn Rekdal skriver i kronikken:

"Klimaendringer og vår kollektive form for idioti"

(<https://forskersonen.no/klima-kronikk-meninger/klimaendringer-og-var-kollektive-form-for-idioti/1623286>)

at skepsis og realisme er egentlig honnørord som reflekterer grunnleggende verdier for vitenskapelig virksomhet, men i klimaspørsmålet er disse begrepene kommet aldeles på avveie. Sosialantropologen harsellerer ikke så rent lite over de han karakteriserer som klimavitenskapsfornektere. Her sikter han til det han kaller for populistiske politikere og tullebukker fra mørke kriker og kroker og en liten flokk av akademikere som plutselig har blitt berømte på sine gamle dager ved å stå fram som klimarealister.

Mange av disse bærer på en tung bær, helt uten å ane det selv, i følge sosialantropologen. Og de mest ekstreme av disse suspekterte individer påstås å ha åpenbare paranoide trekk. De argumenterer for at FNs klimapanel er en gigantisk konspirasjon satt i verk ene og alene for å gjøre livet vanskelig for oss, og er livredde for at klimapanelet kan ha bite litt rett likevel. Om klimarealistene skulle få et glimt av den skremmende værhorisonten bak sin egen navle bekymrer det dem nok lite i følge Rekdal. De vil være trygt død og begravet når det ikke lenger finnes et snev av tvil om at de tok feil. Den feighet alle disse "klimatullingene" har vist er av usleste sort, sier professoren, fordi konsekvensene av den kommer til å ramme uskyldige mennesker som i dag er små barn, eller som ennå ikke er født. Bare tanken på at en bite liten brøkdell av verdens klimaforskere kan ha bite litt rett i noen få av sine konklusjoner er skremmende nok, og det er ikke det spor pussig at vi bli skremte, skriver Rekdal.

Det som virkelig er skremmende er det budskapet som klimahysterikerne sender ut. Her skyver de og dens menighet barn, barnebarn og barnebarns-barn etc. foran seg i troen på at dersom man ikke klarer å få bukt med den såkalte menneskeskapt globale oppvarmingen, så går det dundrende nedennom og hjem med deres liv og helse. Det refereres til at klimaendringer er det største globale helseproblemet i det 21 århundret. Sykdom, underernæring, død og all elendighet for jordbruk, biodiversitet etc er det vi vil møte på veien mot dommedag dersom man ikke får begrenset den globale oppvarmingen til halvannen eller to grader. Her legges tydeligvis ikke bare vår, men hele verdens befolkning åpen for depresjon, apati, sosiomentale herjinger, stress, angst og alvorlige og varige helseskader, som temaet var blant lokalklimahysterikerne på 1980-tallet i forbindelse med vannkraftutbyggingen i Alta-Kautokeino vassdraget høsten 1980. Alle disse dystre spådommene om den globale oppvarmingen gagnar i alle fall ikke våre barnebarns liv og helse og tro på framtiden. Og når det påstås av klimahysterikernes hylekor at klimaskeptikerne driver det kyniske spillet til den internasjonale olje- og kullkapitalen og gambler med våre barnebarns liv og helse, så er det mildt sagt sludder og vås fra ende til annen.

Slike og lignende utsagn får meg til å minnes følgende:

I en kronikk i Dagbladet i november 1980 ble det påstått at kraftverksutbyggingen i Alta-Kautokeino ville legge Sameland åpent for depresjon, apati og andre sosiomentale herjinger. Samefolket ville dermed påføres alvorlige og varige helseskader. Og ikke nok med det, en daværende klimasakkyndig utbyggingsmotstander og dosent spådde at hele Nordkalotten ville bli som et kjøleskap etter Altautbyggingen. Erttertiden har jo vist at alle disse spådommene var stearinlys- og rødvinfunderte hallusinasjoner. Samefolket blomstrer og er så friske som aldri før, og kjøleskapet til dosenten har vi

selvfølgelig aldri sett noe til.

14 år etter Altautbyggingen var medlemskap i EU i skuddet. Da ble det i et innlegg i Aftenposten påstått at med Norge som medlem av det markedsliberalistiske EU ville nordmenn få større alkoholproblemer, muskelsmerter, stress og angst. Aftenposten ga på lederplass innlegget førsteprisen i skremsler og svartmaling av EU.

I 1989 påstod den grønne lederen av World Watch Institute, Lecster Brown, at vi hadde 10 år på oss for å redde verden. Vi lever fortsatt i beste velgående 31 år etter. Nå sies det at FNs klimapanel er 95 % sikker på at den globale oppvarmingen er menneskeskapt, og at et kritisk nivå kan være nådd allerede om 20-30 år. Leksa om kritiske nivåer og dommedag vil trolig bli gjentatt til det kjedsommelige i årene framover.

Jeg har absolutt ingen forståelse for det trussel- og skremmebildet som tegnes av klodens framtid som en følge av en eventuell 2-5 grader høyere global middeltemperatur i løpet av de neste 100 år. Og det er absolutt ingen grunn til å skremme vettet av den oppvoksende generasjonen med de dommedagsprofetiene som framsettes av klimahysterikernes hylekor og menighet.

Så til klimasakens kjerne:

Det fins **ingen beviser** vedrørende globale klimaendringer og konsekvensene for framtida verken i IPCC-rapportene fra FNs klimapanel, i publikasjonslistene fra Klimarealistene eller i mengden av alle publikasjoner som spys ut i de ulike klima-for-eller imot fora. Debatten om drivhuseffekten og potensielle alvorlige klimaendringer bærer i høy grad preg av "teologi", med troende og tvilende som aktører. Mange betrakter vel også hele spillet om klimaendringer som intellektuelle knebøyninger. Om vi skrur igjen alle "kraner" så vil CO₂-konsentrasjonen i atmosfæren ikke nå en ny lavere likevektstilstand før etter omlag 1000 år. Det er ikke dommedagsprofetier, men realiteter som skyldes fysiske mekanismer i atmosfæren og det globale klimasystemet.

Det vi med noenlunde sikkerhet vet er at det moderne mennesket har eksistert på Jorda i de siste 80 000 år. Men det er først mot slutten av det 20. århundret at menneskelig virksomhet har ført til utslipp av forurensninger i en mengde som i betydelig grad har endret sammensetningen av gasser i atmosfæren. Dermed kan klimaet endre seg. Men skyldes registrerte endringer i klimaet menneskelig virksomhet, en del av de naturlige variasjonene i klimaet eller begge deler?

Det er to hovedmåter å nærme seg problemet med å forutsi hvordan klimaet vil bli i framtiden.

1) Man kan lage prognoser ved å ta i bruk numeriske klimamodeller (som FNs klimapanel i hovedsak gjør i dag). Men det er fortsatt stor usikkerhet (ikke minst på grunn av skyer) knyttet til slike modeller på global skala og i særdeleshet på regional skala.

2) Man kan sammenligne kalde og varme perioder i fortiden og bruke resultatene til å lage prognoser for hvordan klimaet kan forventes å bli på en mulig varmere jordklode. De største usikkerhetene ved denne tilnæringsmetoden er at både innstråling fra sola, fordelingen av land-, vann-, is-, og snømasser vil være forskjellige i periodene som man sammenligner som like.

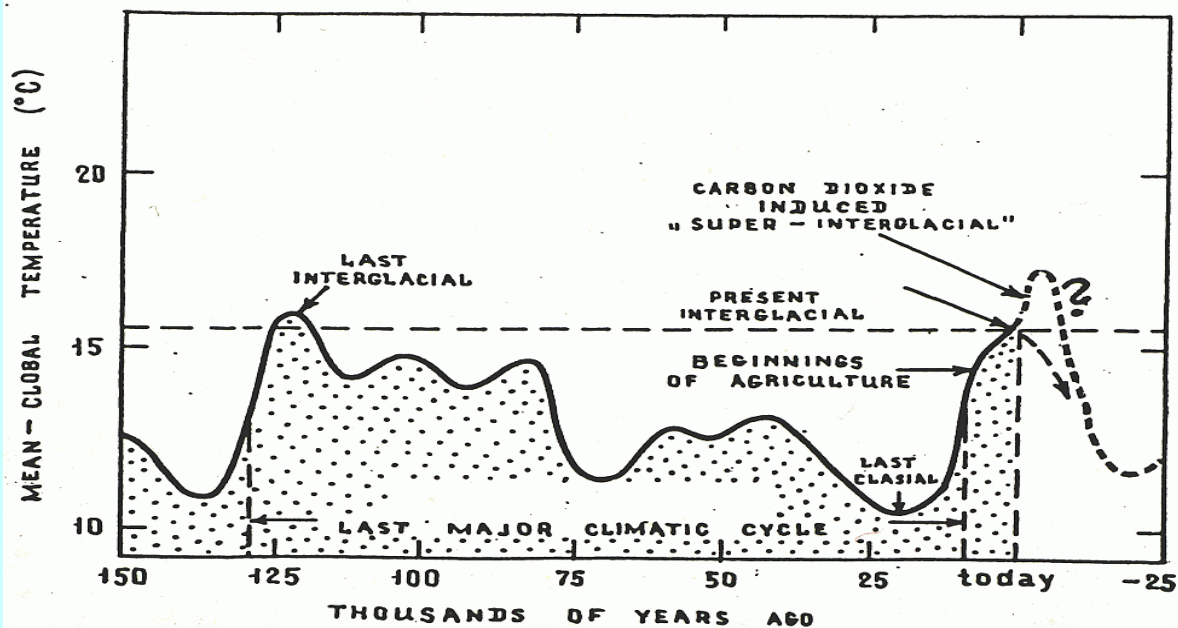
Eksponenten for den empiriske måten å "spå" klimaet på var den russiske atmosfæreforsker Mikhail Budyko (1920 - 2001), som også var blant de første som gjorde verdens klimaelite oppmerksomme på virkningene av økt drivhuseffekt i atmosfæren. I Budyko's varmere verden vil for eksempel ørkenområdene i Sahara få en økning i nedbøren på rundt 30 cm per år rundt 2050. Og temperaturen

vil da globalt være 2.5 C høyere enn i dag. Det tilsvarer forholdene som man hadde for ca. 125 000 år siden. Da fantes det ingen ørkenområder som i dag. Disse tegnene er noen av de som Budyko mente indikerer at kloden går en bedre framtid i møte.

Det er ingen tvil om at det globale klimaet har gjennomgått betydelige variasjoner på en rekke tidsskalaer (se figuren under) og helt uavhengig av menneskelig virksomhet. Og det er all mulig grunn til å regne med at slike variasjoner vil fortsette i framtiden. I det kompliserte systemet som bestemmer klimaet på Jorda, fins det et utall av enkeltprosesser som gjensidig påvirker hverandre. Ingen av dagens klimamodeller tar hensyn til alle disse prosessene i tilstrekkelig detaljert grad. Tre av de mest viktige feedbackprosesser er temperatur-vanndamp feedback, snø-is albedo feedback og sky feedback (inkluderer forandringer i skyhøyde, mengde, type og optiske egenskaper). Nettovirkningen av skyer er uvisst. Dersom mengden av høye skyer øker vil det kunne føre til høyere temperatur på jordoverflaten (pga. redusert langbølget utstråling). Men øker mengden av lave skyer vil temperaturen kunne avta (økning i reflektert solstråling). Modellene som er tilgjengelige i dag kan ikke brukes til å forutsi klimaet regionalt med tilstrekkelig grad av sikkerhet, men globalt kan de i beste fall gi en indikasjon på de globale klimatiske virkninger av økte tilførsler av gasser som påvirker energibalansen på Jorda.

Datamodellene må forenkles og det medfører at man må velge hvilke mekanismer som skal tas med og hvilke som kan behandles mer lemfeldig eller helt ignoreres. I stor utstrekning er det opp til de enkelte modellbyggere å designe modellen de tar i bruk. Det fins derfor mange forskjellige klimamodeller som beskriver et fenomen på hver sin måte. Den beste testmetoden som anvendes er å la datamodellene simulere hvordan hav- og lufttemperaturer har utviklet seg gjennom tiden, som så kan sammenlignes med direkte målinger. Hvis flere forskjellige modeller gir samme resultat både i fortid og framtid får forskerne mer tillit til resultatet. Slike sammenligninger gir bare mening hvis modellene er grunnleggende uavhengige/forskjellige, men det er langt fra alltid tilfellet. Usikkerheten i resultatene er vanskelig å kvantifisere, og usikkerheten vil også øke jo flere prosesser man tar med i en modell, og spesielt prosesser som vekselvirker med hverandre.

Vi står ved inngangen til en mulig "super" mellomistid, som vi må hundretusener av år tilbake for å finne maken, som figuren fra National Academy of Sciences viser.

Men selv den CO₂-induserte supre mellomistid kan ikke forhindre en ny istid. Istiden kan kun utsettes noe i tid. I løpet av de neste 5000 årene går vi en kaldere tid i møte. Drivhusgassene vil i beste fall forlenge den nåværende varme perioden med opptil flere hundre år, men så er det slutt. Om ca. 20 000 til 30 000 år vil menneskeheten være godt over halvveis mot en ny nedising av kloden, som sannsynligvis vil komme om ca. 50 000 til 60 000 år. Og hovedårsaken til nedisingen vil være forandringer i innstrålingen fra Sola på grunn av endringer i Jordas elliptiske bane rundt Sola, endringer i jordaksens helning og jordaksens presesjonsbevegelse (roterer som en snurrebass).

Jordas globale klimasystem lar seg ikke styre av politiske beslutninger om at kutt i CO₂ vil begrense den globale oppvarmingen til maks et par grader. Det er som å tro på julenissen. Dersom man tror at en framtidig varm karbondioksid-verden vil bli for kostbar for menneskeheten til å kunne aksepteres, så må det handles, ikke med CO₂-kutt, men igangsette omfattende forbyggende klimatiske tiltak der det trengs. Det nytter ikke å vente til naturens varselamp lyser rødt før man eventuelt tvangsflytter folk i Bangladesh, på Maldivene og på lignende lavtliggende steder. Og likeledes tvangsflytte folk som har slått seg ned (og fortsatt gjør det) like ved havets overflate og i områder som gjentatte ganger har blitt og blir utsatt for oversvømmelser. Dette vil koste penger, men det er flusst å ta av i det enorme milliard sløseriet av økonomiske midler hvert eneste år som blir og vil bli benyttet i forsøkene på å minske utslippsreduksjonene av klimagasser, høyst sannsynlig til liten og ingen nytte.

Verden går definitivt ikke under om verdenssamfunnet mislykkes i bestrebelsene på å begrense utslippene av drivhusgasser i tilstrekkelig grad. Det det hele bør dreie seg om er å tilpasse samfunns- og produksjonsliv til større klimaendringer enn menneskeheten hittil har vært vant til.

